

Tale om en bürgerlig Straffelov, altsaa en saadan, der handler om Forhold, under hvilke Fristelsen til Dvelamp opstaaer langt sjeldnere end i Militairetaten, hvor det kan have sine bethydelige Vanskeligheder at undgaae denne Fristelse. Med Hensyn til Dødsstraffen yttrede man, at den almindelige Mening ikke var for dens Ophævelse, men her derimod har man beraabt sig paa den almindelige Opinion; jeg troer, man er usikker i det Ene og tager feil i det Andet. Hvorvidt nogen almindelig Mening er tilstede i det første Tilfælde, er tilstrækkeligt omhandlet; det forekommer mig, at man ikke kan have nogenstomhelst Kundskab derom, og hvad Duellcapittlet angaaer, troer jeg ikke, man er berettiget til at støtte sig paa en almindelig Opinion, thi der findes tilforladelig ingen saadan til Fordeel derfor. Jeg troer, at man fremkalder, hvad man her vil eller idetmindste burde ville forebygge, det saakaldte Renommistæri, og det er en overmaade slet Ridenstab. Det er maaskee ogsaa med Hensyn dertil, at det ærede Medlem ligeoverfor (Warberg) har stillet Forslag om, at der skal tages Hensyn til, hvorvidt Duellanterne gjøre Bane af at duellere. Jeg vilde finde Bestemmelserne rejsfærdige, saasnart man kunde skaffe Visshed for, at den Forurettede altid gik ud af Kampen som den Seirende; men naar man ikke kan det, naar man tvertimod maa sige, at den dybt Krænkede undertiden bliver den Tabende, maa jeg tilstaae, at jeg ikke kan finde Grund til nogen Formildelse i Loven med Hensyn til dette Uvæsen. Hvilken Forstjel er der ikke mellem Loven og dens Grundsaetninger paa den ene Side og paa den anden Side denne Selvtægt, der synes at skulle bekræftes? Man maa antage, at den Forurettede ifølge Loven altid nyder sin Ret, og altsaa bliver den Seirende; men ved Duel er det som sagt ligesaa ofte Fornærmeren, der bliver den Seirende, hvorved han ofte bliver mere kaad og mere opmuntret til at fortsætte Foretagender af lignende Art. De Herrere maae lægge Mærke til, hvad det kan føre til. Der er rigtignok sagt i Motiverne, at Duellanter undertiden kunne have hæderlige Grunde; men det kan ogsaa undertiden være meget uhæderlige Bevæggrunde, som føre til Duel. Jeg kan ansøre et Exem-

pel, der rigtignok ikke er foresaldet her i Landet, men som ligesaa godt kunde være foresaldet her; det var i den franske Arme. En Husfru blev dybt krænket af en Forsører, og det ved en skændig Vogn. Den krænkede Egtemand udfordrede strax Fornærmeren, men hvad skete? Et Quarteer efter laa Egtemanden som et Lig, og Fornærmeren var den Seirende. Jeg siger, at dette er et af mangfoldige Tilfælde; i alt Fald er det ikke enestaaende. Det skete under Keiserens Regjering, og det synes kun lidet at stemme med, hvad General Buonaparte havde proclameret under Felttoget i Ægypten; han udtalte sig meget skarpt mod de hyppigt foresaldne Dueller, idet han sagde til sine Tropper: Have vi ikke Fjender nok i Mamelukkerne og Krokodillerne? Skulle vi ovenikjøbet fortære hiuanden indbyrdes. Under Keiserdømmet var der imidlertid mindre Mangel paa Menneker, og man tog da mindre smaalige Hensyn; derfor gik alle disse Ting straflose hen. Jeg kan ikke finde det rigtigt, at Lovgivningen sanctionerer disse Forhold og ligesom bekræfter et Uvæsen, der, som jeg allerede har anthydet, visnok ikke har nogen Grund i den herskende Opinion. Der tales om Wrens formeentlige Fordringer, men hvad er det for Wresfordringer, hvorom det her gjælder? Kan en lille Ridse, en lille let Blessure i en saadan Kamp, der undertiden er af den ubethydeligste Art af Verden, reparere Wren? Kan det, selv om Fornærmeren bliver overvunden, og den Fornærmede gaaer feirrig ud af Kampen, derved siges, at Nogens Wre har vundet? Uagtet Livsdueller, hvor der kæmpes med absolut livsfarlige Vaaben, Pistoler eller Sligt, eller naar Bedkommende enes om at fortsætte Kampen, til en af Parterne, ligge paa Stedet, straffes haardere, vil jeg dog sige, at der er mere Fornuft i den Galsskab. Hvis det, at ville bekræfte Dueller paa denne Maade, ikke er at tjene nedarvede Fordomme, har jeg intet Begreb om, hvorledes saadanne skee Hjldest. Bestemmelserne i § 209 om Secundanterne kan jeg heller ikke finde rigtig, idet det forekommer mig, at de ikke burde være underkastede synderlig lempeligere Straf end selve Duellanterne. Man kan dog snarere undskyldte disse; thi hos dem ere Ridenstaberne i Bevægelse, og de have hver